

[Aksel Møller.]

Jeg tror imidlertid ikke, det ville være rigtigt af den højtærede finansminister at benytte denne grund til at afvise de tanker, som jeg her på mit partis vegne fører frem. Jeg er nemlig overbevist om, at den præmierede opsparing kan blive et værdifuldt bidrag til den antiinflationistiske pengepolitik, den, som den højtærede finansminister jo selv vil føre, når han taler om overbalancering af statsregnskabet. Men skal denne udvej lykkes for os, må befolkningen allerede nu have at vide, hvilke fordele der venter den, hvis den i kalenderåret 1950 begrænser sit forbrug til fordel for sin opsparing. Derfor beder jeg om, at vi i det kommende udvalg må få lejlighed til at drøfte disse sider af ligningsloven igennem med den højtærede minister.

Løvrigt kan mit parti i princippet tiltræde de ændringer, som ministerens forslag indeholder. Vi er tilfredse med, at der endelig er sket en retfærdighedshandling overfor store dele af hovedstadssamfundet ved udvidelsen af det område, hvori de københavnske børnefradragsregler skal gælde. Den højtærede minister er jo som folketingsmand valgt i Lyngby-Amager kredsen, men er det for at undgå anklagen for at gå sin kreds' ærinde, at han nægter Dragør og Store Magleby de fordele, han giver Lyngby-Tårnbæk? I alt fald er det umuligt at finde en mere gangbar begrundelse for, at kommuner som Dragør og Store Magleby skal blive udenfor, eller at Søllerød skal blive udenfor. Jeg minder den højtærede minister om, at hovedstadskommissionens flertal ønskede såvel Store Magleby som Dragør indlemmet i Københavns kommune.

Mit parti har heller ingen indvendinger at gøre overfor forslaget om, at børnefradragsreglerne forhøjes. Det har altid været vor opfattelse, at begrebet familien spillede for ringe en rolle for lovgiverne, og derfor kom familien til at bære forholdsvis større byrder end andre. Vi kan derfor heller ikke have noget imod, at man forhøjer alderen for børnefradragsreglerne fra 15 til 16 år, omfattende børn, der ikke har egen indkomst. Jeg forstår meget vel, at jo længere man går op i alderen, desto hyppigere møder man unge, som har nogen egen indkomst, og desto sværere bliver reglen at administrere. Alligevel mener vi, at man uden alt for store betænkkeligheder nu kunne gå med til at opfylde vort gamle ønske om at få denne aldersgrænse sat til 18 år. Den højtærede finansministers parti har jo den samme anskuelse som mit parti med hen-

syn til ungdommens adgang til studier og højere uddannelse, nemlig at den bør være tilgængelig for alle og i alt fald så lidt hemmet som overhovedet muligt af forældrenes økonomiske situation. Det ville derfor være et skridt i den rigtige retning, om man lod disse fradrag følge med helt op til studentereksamensalderen, d. v. s. til de 18 år.

Den højtærede minister beskæftiger sig i sin fremsættelse meget med disse problemer vedrørende børnefradragsreglerne. Det er karakteristisk for ministerens hele situation, at han i eksistensen af skattefradragsreglen finder en begrundelse for at lade være med at gå over fra børnefradrag til børnetilskud. Men hvis jeg må have lov til nogle enkelte bemærkninger om denne side af sagen, tror jeg, jeg vil kunne overbevise det høje ting om, at her er den højtærede minister nu alligevel strengere ved skattefradragsretten, end det er strengt nødvendigt. Det vil næppe være urimeligt — i alt fald ikke af regeringspartiet blive betragtet som urimeligt —, hvis man undersøgte forholdet for en arbejderfamilie i hovedstaden, der efter det nye pristalsbudget har en indtægt på 10 000 kr. og forsørgerpligt for et barn under 15 år. Denne forsørger betaler i samlet skat 1 534 kr. Hvis man nu ophævede børnefradraget, ville han komme til at betale en højere skat i det første skatteår, og der er der jo ikke noget unaturligt. Denne højere skat ville beløbe sig til 1 675 kr., d. v. s. hans skat ville i det første skatteår stige med 141 kr. Jeg ved ikke, hvor stort et børnetilskud den højtærede minister har tænkt sig, men jeg ville dog ikke være tilbøjelig til at tro, at det i alt fald ville være af en sådan størrelsesorden, at det kunne dække denne merudgift på 141 kr. i det første skatteår. I det andet skatteår efter ophævelsen ville jo på grund af skattefradragsreglen det beløb, som denne familieforsørger kunne trække fra sine samlede indtægter, være 141 kr. større, og dermed ville hans samlede skat komme ned på 1 635 kr. Deraf ser man, at den skat, som pålignes i det første år efter børnefradragets bortfald, kun er 40 kr. større end i det følgende år, og på længere sigt, når det, som skattelovskommissionen kalder ligevægtsstillingen, er indtrådt, vil der kun være tale om en skattestigning på grund af børnefradragets bortfald på 30 kr. pr. barn. Jeg tror altså, højtærede minister, at have påvist, at det er ganske urimeligt at skyde skattefradragsreglen i skoene, at den er hindringen for overgangen fra børnefradrag til børnetilskud.